

ma ülle lähhāb, siis ep olle tedda en-
nam, ja tenima asse ei tunne tedda
mitte ennam!

Mis innimestega, peab tehtama, felle
párrast meie kahhe wahhel olleme,
käas nemmad on surnud, ehk
minnestand.

Res, kui nisuggune luggu kätte tulleb, om-
ma súddant ei tahha pattoga koormada;
se peab teggema, nenda kui üks moistlik
tokter Prantsosi maal teggi. Sedda sun-
nast toktrit kutsuti übhe moisnikko jure, kes
sojas tóiwives raskeste maas olli: agga ta
joudis wágga hilja, haige olli jo surnud,
keik olli walmistatud mattuseks. Nüüd on
seál maal se wiis, et kui üks rikkas innimen-
ne surreb, temma kehha toktrist sahti leiga-
tafse,

tafse, et ta sisikonnast wodib nähha, mis
wigga temma ellule on ofsa feinud. Seál
kambris, kus surno kehha seis, ollid käks
kírriko tecenrid kes surnud walwasid, ja selle
Ma twisi járrele pahived luggesid. Nende
kahhe mehhe wahhel olli se ülle riid tous-
nud, kes neist matmisje jures piddi ollema,
ja sedda haua rahha eunesele tenima. Sedda
rido waigistama läks tokter kamibri, ja seju-
res kätsus ta ka sedda surnud, ja leidis, et
temmas ei olnud õige surno nággo. Seddas
maid lastis ta sedda surnud soja wodi pañ-
na, ja vanni temmale kuppe satived rindas-
de, pihhade ja scárte peale, ja lastis tem-
male nende kohtade peál kuppe. Keik tem-
ma ihho lastis ta óruda (mühkida) jámitmes-
da ráttifuttega, mis kaddataga ollid läbbis-
sust etatud ja sojaks tehtud: ja selle órumisse
jutes lastis ta temma kóhto hellaste rindas-
de pole wautada. Qui se tweel ei tahtnud
aitada; siis panni ta temmale kanged óru-
tud